

Sadece bir saat mi geri alıyoruz?

NUR ÇİNTAY A.

nurcintay@radikal.com.tr

Günişiği, ne kadar güzel bir kelime. İyi gelen, iyileştiren bir şey. Aydınlık. Sıcak. Doğal. Sağlıklı...

Günişiği Kitaplığı var mesela, bu sınırlarda alışık olunmadığı kadar iyi çocuk kitapları basıyorlar. Tamam,

klasikleri de seversiniz ama başka bir tazelik var onların kitaplarında, adına uygun.

Ufak bir bakkal dükkânım olsa, koyarım adını: Günişiği Bakkaliyesi. Sabahları günün ilk ışığıyla birlikte sadece taze sıkılmış portakal suyu ve peynirli, çörekotlu sıcak ev poğaçası veren bir Günişiği Pastanesi ya da.

Apartmana, hana, hamama, hepsine gider, en çok da sokağa: Günişiği sokak.

Gel gör ki olmuş şimdi Medrese sokak.

Saatleri bir saat geri aldığımız gün, haberini okudum: Ankara'nın lüks sitelerinden Angora Evleri'nin sokakları, belediyenin onayıyla isim değiştirmiş:

Sakız Hanım olmuş Zembem, Masumlar olmuş Mevlana, Camadan olmuş Kümbet. Böyle bir dini patikadan ilerliyoruz. Bana en dokunanlar, Gündönümü'nün Müderris, Günişiği'nin ise Medrese sokak olarak değiştirilmesi oldu. Saatleri sadece bir saat değil de bir hayat geri almışız gibi geldi.

Bu arada Ankara Büyükşehir Belediyesi Başkan Yardımcısı Seyfi Saltoğlu'nun soyadı da bulvara verilmiş. Gurur, şuuruna baskı yapıyor olsa gerek Saltoğlu'nun, "Ne var yani, 22 yıllık hizmetim var, bir kötülüğümü mü gördüler" diye diklenmekle kalmamış, "Zaten eski isimler de abuk sabuk isimlerdi" diyor, "Yok Kediseven sokak, yok Buluşmalar sokak, yok Öykü sokak..."

Abuk sabuğu geçtik, enfes sokak isimleriymiş bunlar, kim bulduysa. Ne kadar tatlı, şiirsel, insani. Ankara'ya yakıştıramayacağım kadar hem de!

Evet, saatlerinizi geri aldınız inşallah. Yoksa memleket saatiyle uyumsuzluk yaşayabilirsiniz.

Zeynep'in kitabı acayip olmuş

Bu kitap, son zamanlarda gördüğüm, hiç abartmıyorum en güzel şey. Çok matrak ve çok oyuncaklı.

İnsan bir bakayım diye eline alıp, her sayfasında dakikalarca takılırken yakalıyor kendini. Bir kısmı fazla işime yaramayacak olsa da, kırk türlü ilginç ve komik ayrıntı öğrenmiş bulunuyorum şu anda ve çok memnunum.

'Zeynep Amerika'yı Anlatıyor'u (Mart Yayınları) yazan ve çizen, Zeynep Memecan.

Evet, çok sık rastlanan bir soyadı değil, Sabah'taki çizgileriyle, bazen bilmem kaç vuruşluk yazının veremeyeceğini böyle tak diye o kutucuğa kondurmasıyla, gazetenin aslında en birinci köşe yazarı sayabileceğimiz Salih Memecan'ın

17 yaşındaki kızı.

Zeynep, 1998'de taşındıkları, New York'un hani şu diyetiyle ünlü Scarsdale

mahallesinden yola çıkarak, pratik bir Amerika'yı kullanma kılavuzu hazırlamış. Orada olan, bizde olmayan (ya da tam tersi) hayvanlardan kelimelere, alet edevattan konu komşuya, hayal gücümüzün imkân tanıyacağı her şeyi dahil etmiş. Amerikan tarihinden kendi tarihine, okulda rastlanan tiplerden takılan mekânlara, deli detaylarla insanı resmen kolundan çekip götürüyor.

Meğer yetenek genetikmiş. Zeynep Memecan'ın çizimleri çok kıvrak, renkli ve eğlenceli. Ama beni esas etkileyen o zeki gözlemleri ve gayet sade fakat çok komik dili oldu. Kaçırıyor, hiç affetmiyor. Devamını, ben kendi adıma bekliyorum doğrusu.

Zavallı zirve

İki tane ilişkiyi doğru düzgün götürmekten aciz insanlar, koca memleketi nasıl idare edecek de denebilir, koca memleketi idare eden adamlar, bak iş insan ilişkilerine geldi mi nasıl çuvallıyor, ilişki yönetimi en zoru da denebilir.

Ama en basitinden evde birbirinize girdiğinizde bile, kalabalık içine çıktığınızda çaktırmazsınız.

Normalleştirmeye bakarsınız, hiç değilse günü kurtarmaya. Aranız limoniyse bile elâlemin yanında surat asmazsınız. Hele çoluk çocuğun önünde hiç uzatmazsınız.

Peki biz bu vatanın evladı değil miyiz?!

Bu zirve soğukluğu; acıklı, sıkıcı, utandırıcı olmanın yanı sıra artık iyice zavallı bir hal almadı mı? Ezik? Gülünç?

